

הצעידה השלווה ללא נודע // התמונות מארכיונו של ארי גנוסר (גנסר)

ארי גנוסר מחזיק בתמונת חברו יצחק טובל הי"ד שמסר נפשו להצלת חבריו

“בחוץ היינו 11 חברה, חמישה דתיים והשאר חילונים מאנשי קישור או”ם. שוב קושרים את עינינו וידינו וכמו תמיד, הפעולה הזאת גורמת לנו לפיק ברכיים, מי יודע מה כעת. הלל מציע לי: ‘בוא נגיד תפילת הדרך!’

כטרופי נשימה מצד לצד, הנס היה שסמל המעוז היה טיפוס עם ראש על הכתפיים וכל פעם שרצנו לכיוון אחד, הוא רץ הפוך מכולם, כדי שלא תישאר אף כניסה מופקרת לחלוטין. כך באחת הפעמים שהוא הגן לבדו על הכניסה מהצד הנגדי, חיסל חמישה חיילים מצריים שניסו להיכנס מאותו צד.”

– האם היו אצלכם קורבנות בנפש?
“כבר באותו יום עלה המוות בחלונותינו, אחד מהחברה נמצא ירוי בעמדת התצפית. עד היום איני יודע איך ומתי בדיוק נהרג, הי”ד. ביום שני יצאו כוחות שריון כדי

התעלה, והוא מתריע וכל הקו נכנס לכוננות. לא פעם קרה שמשוהו בטעות לחץ על הלחצן בעמדת התצפית, והמחשבה הראשונה הייתה ששוב איזה אידיוט אחד נשען על הלחצן שבקיר וגרם למהומה על לא מאומה. המפקד, שהיה חברי מילדות, צעק לי: ‘ארי, רוץ למעלה לעמדת התצפית, תבדוק מה קורה!’ עליתי למעלה לתצפית משקיף לעבר העיר סואץ, שקט דממה. הכול היה נראה לי רגוע ושלי. “צעקתי: ‘שלמה, אין כלום!’ עודני מדבר ולפתע מפגיזים אותנו באש חיה מלמעלה, מטוסי המצרים יורים עלינו צורות אש תופת, היינו בחורים צעירים בני עשרים שלא הכינו אותם כלל לאופציה שכזאת, בבת אחת, בלי כוננות לא פיזית ולא נפשית, אנו תחת מטר איום של אש צולבת. התחושה הייתה איומה מנשוא, לא ידענו האם מדובר במלחמה או בהתקפה מקומית על המוצב שלנו בלבד. ומה, למען ה’, בכלל עושים כעת?”

– ממש המחשה של משמעות המילים ‘מי יחיה ומי ימות’.

“עסקנו בהשרדות, לא הגענו לחשוב על מילות התפילה, לא על כלום מעבר לאיך ניצלים מהמתקפה העכשווית. שעתיים לקח לנו להתעשת מהרעש הנורא ולהתחיל לפעול, בחסדי שמים באותן שעותיים כל ההפגזה הנוראה עברה חלפה ממעל ומהצדדים ולא פגעה במוצב.

“אחר השעותיים הראשונות, החלנו להיאבק על חיינו, ולהגן על המוצב בכל דרך אפשרית, בצורה אינטואיטיבית, בהעדר תוכנית מסודרת וללא שום הוראות ופקודות מגבוה, כל רגע נשמעה צעקה מאחד המגנים: ‘האויב בצד ימין/שמאל’.

“וכולנו רצים לאותו צד להגן על המקום, ככה רצנו

לשחרר את המוצב שלהם שנכבש על ידי המצרים. תמיד יש ויכוח בנח”ל מי שווה יותר, נחל שריון או נחל חי”ר (חיל רגלי), אז אלו החליטו להוכיח את עוצמתם, לתבוע את עלבונם מהמצרים על שכבשו את עמדתם ולהסתער מחדש על המוצב שלהם. הם רק יצאו מהפתח, ספגו טיל סאגר, טיל עוצמתי שחדר מבעד לשריונים, במקום נהרגו שלושה, והשניים הנותרים ברחו מהר חזרה אל תוך המוצב שלנו.

“בהמשך, כשיצאתי לסייע לחברים בשוחה אחת, פתאום רימון מושלך לעברנו, חשבנו שזה הסוף, ועוד רגע כולנו מתפוצצים, אך שניות לפני שהתפוצץ הסתער אחד מחברינו על הרימון וספג בכוונה תחילה את כל הריסיסים בגופו, ובעצם במותו הציל את חיינו, כולנו עפנו מההדף וספגנו פה ושם שריטות קלות, אך ניצלנו. שמו יצחק טובל מהנח”ל החרדי, גם הוא בני ברק במקורו, וכבר שימש כשליח ציבור, בחור יקר ואמיץ לב שמסר את נפשו למעננו, יהי זכרו ברוך.

“כל יהודי זה עולם מלא, אך נוכח האש האיומה מדובר בנס בלתי נתפס, ממש שמירה אלוקית שאין לה הסבר ופשר חוץ מייפול מימינך אלף ורבעה... אליך לא ייגש. שמירה ניסית של היום הקדוש. כל מי שענינו בראשו ראה את ניסי הניסים שהקיפו אותנו, הנה לדוגמא: ביום ראשון הניחו המצרים סביבנו מוקשים כדי להקשות על חילונו, וביום שלישי עליתי לתצפית יחד עם המפקד ולנגד עיני המבועתות ראיתי טנקים מצריים שועטים לעבר המוצב ומתפוצצים מאותם מוקשים שהם פיזרו סביבנו! (כנראה היה חוסר תיאום ביניהם או ששכחו את אשר פעלו). מפי נמלטה זעקת התפעלות: ‘אלה ברכב ואלה בסוסים!’ “גם, כשהגיע חג הסוכות חשנו איך ענני השמירה מגנים עלינו, ממש כמו בדור המדבר.”

